

Istoria – WKF, World Karate Federation

Istoria Federației Mondiale de Karate WKF

Prima organizație înființată a fost Uniunea Europeană de Karate (UEK). Pentru a înțelege organizația generală World Karate, este necesar să începem cu această Uniune. Karate-ul, la nivel tehnic, a fost introdus în multe țări, încă din anul 1950, de către maeștri japonezi din cadrul JKA (Japan Karate Association). Au predat, dar nu le-a pasat să creeze organizații naționale și internaționale, ca în alte sporturi. Un francez, M. Henry PLEE, a fost unul dintre cei mai importanți promotori, a antrenat sute de centuri negre. În 1961, în Franța, elev al lui M. Plee, lucrând ca jurist, tot centura neagră al IV-lea Dan și Profesor de Karate (preda după munca sa la celebrul „Club Franccais”); numit Jacques DELCOURT, a fost ales Președinte al Karateului Francez, apoi membru asociat al Federației de Judo.

După ce a organizat Karate în Franța din 1961 până în 1963, a invitat ulterior cele câteva federații cunoscute în Europa (erau 7!) să vină în Franța cu ocazia Primului Eveniment Internațional de Karate din toate timpurile: Belgia/Franța/Marea Britanie. Pe 15 decembrie 1963 (amintiți-vă această dată, este punctul de plecare al karate-ului mondial), adună la Paris reprezentanții a 7 națiuni cunoscute, a fost I-ul Congres European de Karate! Amintiți-vă și numele persoanelor prezente, acestea sunt cele care au început viitorul WKF. Pentru Italia, M. Augusto BASILE, pentru Belgia, MM. AARTS Leo și STAS, pentru Elveția, M. CHERIX Bernard, pentru Germania, M. Karl HEINZ KILTZ pentru Marea Britanie, M. BELL, pentru Franța, MM DELCOURT et SEBBAN.

Reprezentantul pentru Spania, M.P. GARCIA a fost scuzat. S-a făcut un inventar al înființării Karate-ului, atunci foarte dezorganizat ca să nu spun deloc organizat. S-a decis să se contacteze diferitele federații de Judo, care, în multe țări, conduceau Karate. A fost abordată problema diferitelor stiluri și tehnici, iar delegații au remarcat - deja! - Că unificarea tehnicilor era imposibilă. Problema unificării arbitrare, care diferea semnificativ de la o țară la alta, a fost abordată și trecută pe ordinea de zi a următoarei întâlniri. S-a făcut un inventar al practicantilor: Germania 5 până la 7000, Belgia, 1200 până la 1500, Marea Britanie în jur de 5000, Franța, 4000. M. DELCOURT s-a ocupat de coordonarea acțiunilor și de pregătirea următoarei întâlniri.

La 24 mai 1964, a avut loc la Paris al 2-lea Congres European de Karate. Au participat, pentru Germania, M. BRIEF, pentru Belgia, MM. GOETZ și FANNOY, pentru Elveția, M. CHERIX, pentru Franța, MM. DELCOURT și SEBBAN. Am fost scuzați, M. BELL (Anglia), M. PAANEN (Olanda), și reprezentanții pentru Italia și Spania (numele acestora nu figurează în procesul-verbal). După o anchetă generală asupra karate-ului din fiecare țară, delegații au decis că trebuie să aleagă un organ executiv și astfel a fost ales un Consiliu de Direcție: președintele Jacques DELCOURT (Franța), acesta urma să rămână președinte până în 1997, adică 34 de ani!, vice -președinte, MM. BRIEF (Germania), CHERIX (Elveția), FANNOY (Belgia), Secretar general M. SEBBAN (Franța), secretar general adjunct: M. GOETZ (Belgia).

Acești directori, dintre care M. Delcourt este singurul rămas de serviciu, sunt cei care au început organizarea World Karate. Congresul din 1964 a studiat și alte aspecte precum implementarea unui curs internațional de arbitri, eliberarea unui buletin informativ, meciuri internaționale, cursuri susținute de experți japonezi și, pentru prima dată, delegații și-au dorit organizarea de Campionate Europene. Al 3-lea Congres European a avut loc la 21 noiembrie 1965, încă la Paris. Zece națiuni erau membre atunci cu 3 noi membri: Austria, care este președinte, M. Karl NEVECERAL va rămâne în serviciu până în 1998 (și se va pensiona doar pentru probleme de sănătate), Iugoslavia și Portugalia.

Consilierul tehnic, M. Henry PLEE a participat la Congres astfel 4 experți japonezi: MM. KONO, YAMASHIMA, TOYAMA și SUZUKI. Cea mai importantă problemă de pe ordinea de zi este adoptarea unor statute care vor realiza cu siguranță Uniunea Europeană de Karate: acestea sunt aprobate în unanimitate și dl DELCOURT, profund emoționat, spune adunării că Uniunea Europeană este acum creată. Aplicând statutele care tocmai au fost convenite, au loc alegeri pentru Comitetul Director. În unanimitate, este ales Președinte ECU M. DELCOURT, M. FANNOY (Belgia), vicepreședinte 1; M. CHERIX (Elveția), vicepreședinte II, M. SEBBAN (Franța), Secretar General, cu funcția de Trezorier, și M. GOETZ (Belgia), secretar general adjunct.

Acești directori, dintre care M. Delcourt este singurul rămas de serviciu, sunt cei care au început organizarea World Karate. Congresul din 1964 a studiat și alte aspecte precum implementarea unui curs internațional de arbitri, eliberarea unui buletin informativ, meciuri internaționale, cursuri susținute de experți japonezi și, pentru prima dată, delegații și-au dorit organizarea de Campionate Europene. Al 3-lea Congres European a avut loc la 21 noiembrie 1965, încă la Paris. Zece națiuni au fost membre apoi cu 3 noi membri: Austria, care este președinte, M. Karl NEVECERAL va rămâne în serviciu până în 1998 (și se va pensiona doar pentru probleme de sănătate), Iugoslavia și Portugalia.

Consilierul tehnic, M. Henry PLEE a participat la Congres astfel 4 experți japonezi: MM. KONO, YAMASHIMA, TOYAMA și SUZUKI. Cea mai importantă problemă de pe ordinea de zi este adoptarea unor statute care vor realiza cu siguranță Uniunea Europeană de Karate: acestea sunt aprobate în unanimitate și dl DELCOURT, profund emoționat, spune adunării că Uniunea Europeană este acum creată. Aplicând statutele care tocmai au fost convenite, au loc alegeri pentru Comitetul Director. În unanimitate, M. DELCOURT este ales Președinte ECU, M. FANNOY (Belgia), vicepreședinte 1; M. CHERIX (Elveția), vicepreședinte II, M. SEBBAN (Franța), Secretar General, cu funcția de Trezorier, și M. GOETZ (Belgia), secretar general adjunct.

De fapt, nicio schimbare în comparație cu comitetul din 1964 (cu excepția dispariției M. BRIEF). Congresul decide bugetul, regulile de arbitraj, o Cupă Internațională la Cannes și... primul Campionat European. Sunt stabilite pentru 7 mai 1966 la Paris, Categoriile: echipe: 5 concurenți + 1 rezervă, și individual: 4 concurenți per națiune, fără categorii de greutate și doar

pe bazine (concuratele vor concura abia 10 ani mai târziu). Aceștia au hotărât că Comitetul Director se va întruni cu o lună înainte de Campionat pentru a stabili toate detaliile.

De remarcat: al 4-lea. Congresul European a avut loc în 1963 și primul Campionat European în 1966, ceea ce explică diferența de 3 ani între numerele Congresului și Campionatele Europene. De exemplu, în 1998, a avut loc cel de-al 36-lea Congres EKF și cel de-al 33-lea Campionat European.

Pe 7 mai 1966 au avut loc primele Campionate Europene la Paris. În mod surprinzător, a fost un succes: 300 de spectatori, TV în direct: echipa italiană a venit cu o vedetă de cinema foarte faimoasă: Elsa MARTINELLI. Pentru competiția pe echipe, 5 națiuni au intrat Germania, Elveția, Marea Britanie, Italia, Franța și 6 țări pentru competiția individuală (aceleași + Austria În semifinală, Elveția învinge Italia, Franța învinge Marea Britanie. Pentru locul 3, Italia învinge Marea Britanie. În finale, Franța învinge Elveția. Vă rugăm să rețineți că echipa Elveției nu a concurat niciodată, nici măcar între cluburi.

Pe competiție individuală, semifinală, BAROUX (Franța), învinge GERONEMA (Italia); SAUVIN (Franța) învinge SETROUK (Franța). În finală, BAROUX îl învinge pe SAUVIN. 'Meciurile au fost foarte grele, multe accidentări faciale au fost deplorate. Directorii au decis să discute problema... care nu a fost rezolvată 33 de ani mai târziu! Marea Britanie (Președintele M. SOMMERS), 69 de cluburi, 1000 licențiate, 3 experți japonezi predau cu normă întreagă: MM. SUZUKI, SHIOMITSU și TAKAMIZAWA Marea Britanie aplică pentru organizarea Campionatelor Europene 2nu. Austria (Președintele M. Karl NEVECERAL), 4 cluburi și 800 licențiate. Germania (Președintele M. BRAND): 27 de cluburi și 1300 licențiate.

Primele campionate germane au avut loc la Schweinfurt, arbitrate în întregime de MM. Delcourt și Sauvin. Elveția (M. CHERIX): 12 cluburi și 500 de membri, din lipsă de mijloace, nu pot angaja un expert japonez și M. CHERIX face cursurile. Franța (M. DELCOURT): 200 de cluburi și 3000 de licențe. (NOTA: pentru a avea o idee despre creșterea, în 1998, 3600 de cluburi și 204.000 de licențe!) Italia (M. BASILE): Două federații cer să intre în EKU, KIAI și FIK KIAI reunește 23 de cluburi și 950 de licențiați. FIK (M. PORZIO DI BORGIO) reunește 23 de cluburi și 700 de licențiați. Ambele Federații au convenit să se unească. Olanda (M. BLADT): mai multe organizații existente încearcă să facă o confederație - NKA (1000 de practicanți), NKF (300 de membri), FNJB (1500 de membri), unde predă japonezul KONO și grupul lui M. KASE (300 de membri).

Congresul analizează rezultatele Campionatelor Europene. Părerile au fost diferite: M. BRAND (Germania) spune că luptele sunt prea grele, M. CHERIX (Elveția) consideră că regulile au fost încălcate de mai multe ori, M. BASILE (Italia) insistă asupra controlului, M. SOMMERS (Marea Britanie) nu este de acord în ceea ce privește duritatea luptelor, crede că Karate nu dansează și că virilitatea trebuie să prevaleze. M. DELCOURT consideră că o luptă este grea doar dacă arbitrul îl tolerează pe R. M. CHERIX (Elveția) îl întreabă pe M. SUZUKI de ce concurenții care se confruntă cu adversarul accidentat,

au fost declarați câștigători, M. SUZUKI răspunde că mulți concurenți s-au accidentat îndreptându-se fără precauție către adversarul lor. și „împingând” în garda lui, în acest caz, ei sunt responsabili pentru rănile lor.

De asemenea, crede că mulți concurenți suferă de lipsă de condiție fizică și se prăbușesc la atacuri ușoare, alții nu știu să blocheze sau să evite atacurile. Congresul trece la alte chestiuni : se creează Comisia de Arbitri, este ales secretar general asistent M. SOMMERS (GB), se studiază calendarul 1966/1967, se acordă candidatura Marii Britanii, cel de-al 2-lea Campionat European va avea loc la Londra în luna mai 1967. Italia se înscrie pentru 1968 și Germania pentru 1969. Cupa Internațională de la Cannes este stabilită pentru 16 iulie 1966. Sunt nominalizați doi consilieri tehnici: MM. SUZUKI și MOCHIZUKI. În cele din urmă, Congresul votează conturile care sunt: venituri: 1023,64 FF și cheltuieli: 524,04 FF (adică ar însemna astăzi în jur de 100 USD!).

Adică un sold pozitiv de 499,60 FF. Președintele închide apoi Congresul. Printre concurenții de la 1-a Campionate Europene vor deveni celebri câțiva sportivi: T. MORRIS, care va deveni Președinte al Consiliilor de Arbitri WKF și EKF, P.SPANTON, care va fi însărcinat cu sistemul informatic WKF și EKF și GUY SAUVIN, pentru a deveni WKF (WUKO) și EKF Director Tehnic și Dominique VALERA, al cărui nume este cunoscut de toți karatekii. În 1967, la Roma (Italia) are loc primul curs de arbitru din istorie. Solicitanții își vor aminti: cazarea și cursurile erau în interiorul unui centru sportiv înconjurat de o barieră dublă în care circulau câini feroce (în comparație cu ei, pit-bulls erau doar niște oi drăguțe!).

Pe parcursul celor 8 zile de curs, nimeni nu a putut ieși din complex. Sarcina principală a fost armonizarea regulilor de arbitraj, pe baza regulilor JKA. Al 2-lea Campionat European are loc pe 5 și 6 mai 1967 la Cristal Palace din Londra. Au fost perfect organizate de MM. Sommers și Palmer, președinții Federației Britanice. La indivizi, (categoriile de greutate nu existau încă), Baroux (FRA) îl învinge pe Desnoes (FRA), treilea Jordan (SWI) și Spanton (GB). La echipe, Greta Britain învinge Franța, trei: Germania și Italia.

Al V-lea Congres se deschide pe 7 mai 1967 la Palatul Cristal. 8 țări sunt membre ale ECU: Marea Britanie, Belgia, Republica Federală Germania, Austria, Țările de Jos, Franța, Italia și Elveția. Două țări au cerut afiliere: Iugoslavia (MM. Bilbija și Jorga) și Irlanda (M. Conway). Printre invitați pot fi văzute: MM. T. Morris, Kono, Toyama, Kanazawa, Mochizuki, Sagimura și Suzuki. Olanda este reprezentată de noul lor președinte, M. Bontje, iar Italia de M. Ceracchini. După deschiderea Congresului de către președintele Delcourt și discursurile de bun venit, se discută primul subiect de pe ordinea de zi: Trezoreria.

Congresul decide să numească 2 controlori însărcinați să verifice conturile înaintea fiecărui Congres (cu o zi înainte sau dimineața dacă Congresul este stabilit după-amiaza). Congresul va aproba conturile numai după raportul controlorilor. Întrucât M. Leo Arts (Belgia) este contabil, Președintele îi cere să accepte funcția de Trezorier. Congresul modifică articolul

19 din statut pentru a permite unui membru al Comitetului Director să fie trezorer. Exercițiul financiar este stabilit de la 1 ianuarie până la 31 decembrie. Cearșafurile se vor lipi de această perioadă.

Congresul votează cei doi controlori: M. Paanen (Olanda) și Plee (Franța). Analizând cele 2-a Campionate Europene, Președintele Delcourt înaintea Congresului două observații: 1) S-a stabilit ca fiecare echipă să fie compusă din 5 luptători plus 1 rezervă. Dar o țară a avut doi concurenți accidentați și a trebuit să lupte mai departe cu doar 4 luptători, ceea ce i-a pus în inferioritate. Propunerea de a avea 5 concurenți și 3 rezerve a fost respinsă deoarece ar favoriza țara organizatoare, care poate obține oricând câte rezerve dorește. M. Sommers (GB) propune ca decizia de schimbare a unui concurent să iasă de la medic, ceea ce este respins.

În final, decizia este de a forma echipe de 5 concurenți plus 2 rezerve. Acest sistem nu a fost niciodată schimbat și rămâne și astăzi. 1) A doua observație, luptele individuale sunt cele mai grele și concurenții ies epuizați, ceea ce face competiția pe echipe mai puțin interesantă, în timp ce este cel mai prestigios titlu. Președintele Delcourt sugerează că începând cu Echipele, concurenții vor fi mai puțin obosiți să înceapă la Individuali și va oferi fiecărei națiuni posibilitatea de a alege pentru Individuali în funcție de rezultatele echipei. Va fi, de asemenea, stimulant.

Congresul aprobă în unanimitate ambele propuneri și trece la următoarea problemă: noi afilieri. Iugoslavia declară 15 cluburi și 2000 de membri și este acceptată. În ceea ce privește Irlanda, M. Sommers este însărcinat să cerceteze importanța reală a federației. Decizia este amânată. La fel și afilierea Scoției care dorește o afiliere separată. Se va face o anchetă printre celelalte sporturi înainte de a lua orice decizie. Alegerile pentru locurile libere au loc: M. Plee (FRA) este ales la secretar general, M. Ceracchini (ITA), ca vicepreședinte și M. Leo Arts ca Trezorer. Calendarul 1967/1968 este revizuit. Italia informează că nu poate organiza Campionatele Europene din 1968. Franța propune să-l înlocuiască cu ceea ce este acceptat.

Campionatele se vor desfășura pe 4 mai 1968 la Paris și al 6-lea Congres, pe 5 mai 1968. Al 2-lea curs de arbitru va avea loc în Iugoslavia, la Split. Cupa Internațională de la Cannes este confirmată pe 15 iulie 1967. Precizie: Echipele vor fi echipe de club și nu echipe naționale. Se creează un Comitet Tehnic; se ocupă de problemele tehnice și de arbitraj. Fiecare federație va trimite secretarului numele unui solicitant pentru a ocupa un loc în comitet. M. Suzuki este nominalizat Consilier Tehnic pentru stilul Wado-Ryu. Pentru Shotokan, scaunul este propus lui M. Kanazawa care cere să-și consulte federația. Taxele sunt de până la 100 USD pe an.

O taxă de înscriere la Campionatele Europene este stabilită la 1 USD per concurent, individ și echipă. Membrii Comitetului Director vor fi preluați de EKV. Membrii EKV, fondatori ai Uniunii li se acordă titlul de „membru fondator al Uniunii Europene de Karate”. Acest premiu le oferă dreptul de a participa, pe parcursul întregii vieți, la Reuniunile și Congresul EKV

și să aibă o voce consultativă. În cauză: MM. Delcourt (FRA), Aarts (BEL), Cherix (SWI), Basile (ITA). M. Paanen (NED) cere organizarea Campionatelor Europene de Kata.

Problema va fi studiată și vor fi consultați experții japonezi. La 28 ianuarie 1968, prima întâlnire tehnică a EKU a avut loc la Paris. Este de fapt prima întâlnire tehnică. Prezenți: MM. Delcourt (FRA), Aarts (BEL), Arneil (GB), Baroux (FRA), Basile (ITA), Luiten (HOL), Jordan (SUI), Plee (reprezentând Iugoslavia); a lipsit M. Feucht (GER), invitat, M. Morris (SCO). Principala problemă a întâlnirii a fost organizarea arbitrajului. Decizia luată este elaborarea unui program de examen pentru a numi arbitri internaționali. Examenul va avea loc o dată pe an în cadrul unui curs internațional. Juriul va fi desemnat de Comitetul Director.

Programul este compus din 8 puncte: să fie arbitru național, prezentat de federația proprie, să fie la curent cu taxele, să fie cel puțin 1 Dan, să aibă cel puțin 21 de ani, să participe obligatoriu la curs, să promoveze examenul înainte de practică, cu nota medie de 5 puncte din 10; nota medie generală nu poate fi mai mică de 11 din 20. M. Basile este ales Secretar al Comitetului Tehnic EKU cu 5 voturi pentru contra 2 pentru M. Aarts. Regulile de arbitraj EKU existente sunt păstrate. Un studiu va fi realizat de către comitet cu privire la diferitele reguli din întreaga lume. Se mențin cei 4 arbitri de colț cu 1 arbitru central. La 5 mai 1968 a avut loc la Paris cel de-al 6-lea Congres EKU. Au participat șapte țări: Austria (dare de putere lui M. Brand), Belgia (Collyn), Germania (Brand), Marea Britanie (Sommers), Țările de Jos (Van Hellemond), Iugoslavia (Yorga), Franța (Delourt), invitate: Spania (Lazăr). Elveția (Cherix) este absentă. Rezultatele celui de-al 3-lea Campionat European sunt următoarele: la echipă, Franța învinge Belgia. Semifinaliste: Italia și Iugoslavia. La individual, Sauvin (FRA) o învinge pe Valera (FRA), semifinaliste Kosakowitch (BEL) și Grossetete (SUI). M. Collyn protestează împotriva faptului că Franța și Iugoslavia s-au înțeles asupra numelui unui arbitru în ceea ce privește meciul care le opune. Dar, până în ziua de azi, nu a fost interzis. După lungi discuții, Congresul decide că nicio țară nu va avea drept de veto și nu va avea dreptul de a se opune unui arbitru, nicio țară nu va avea dreptul de a conveni asupra numelui unui arbitru, lista arbitrilor va fi întocmită în fiecare an și transmisă Directorului competiției care, cu ajutorul Secretarului Comitetului Tehnic, va numi arbitrii pentru fiecare competiție. Arbitrul central va fi neutru, în ceea ce privește arbitrii de colț, se va respecta egalitatea, de exemplu, 2 neutri și unul din fiecare țară concurentă. Congresul, pe baza propunerii Comitetului Tehnic, ratifică rezultatele examenelor de arbitraj: 18 arbitri internaționali și 14 arbitri internaționali stagiați (printre care, MM. Morris și Spanton, care vor merge ambii un drum lung).

Încep discuțiile cu privire la femeile care participă la examen, cazul urmând să fie înaintat Comisiei Tehnice. Un loc în Comitetul Director trebuie reales, M. Cherix a fost reales în unanimitate. Organizarea anului 1968-1969 este stabilită: Comitetul Tehnic se va întruni în ianuarie 1969 la un eveniment internațional. Reuniunea Comitetului Director a fost stabilită la sfârșitul lunii februarie 1969 la Bruxelles. Iugoslavia propune organizarea celui de-al 2-lea curs de arbitraj la Opatija în perioada 3-6 aprilie 1969. M. Collyn propune organizarea celui de-al 3-lea curs în 1970 la Ostende. Este de acord

în principiu. Cel de-al 7-lea Campionat European va avea loc la Londra pe 10 mai 1969, cel de-al 7-lea Congres EKV va avea loc a doua zi, 11 mai. Pentru Campionatele din 1970 au aplicat 3 tari: Italia, Germania și Olanda. Congresul al VII-lea va lua decizia. MM. Kase și Mochizuki au fost realeși în unanimitate ca consilieri tehnici.

M. Delcourt spune că este în legătură cu Africa, că se creează o Uniune Africană și că Secretarul General este în contact cu Australia. Președintele Delcourt consideră că acestea sunt informații încurajatoare și că poate fi creată rapid o Uniune Internațională de Karate. Patru federații au solicitat informații pentru a intra în EKV: Spania, Israel, Finlanda și Irlanda. O insignă (desenată de doamna Delcourt) este studiată apoi adoptată. M. Sommers se ocupă de producție. Arbitrii internaționali vor purta un costum identic definit ca: blazer bleumarin închis (drept cu 3 nasturi argintii), pantaloni gri deschis, cămașă albă, cravată închisă (negru sau bleumarin), pantofi negri cu talpă flexibilă. M. Aarts cere ca numele lui M. Plee să fie adăugat pe lista membrilor finanțatori EKV, în ceea ce privește contribuția sa la lansarea planului Karate on Technical în Europa.

Propunerea a fost acceptată în unanimitate. VII Congres EKV se deschide la Londra în 11 mai 1969. Rezultatele celor IV Campionate Europene au fost ratificate: La individual, Valera I-a învins pe Gruss (Fra). Câștigătorii medaliilor de bronz au fost: Jorga I (TU), Sherer (Germania de Vest). Pe echipe, Franța a învins Marea Britanie, iar Belgia și Iugoslavia s-au împărțit pe locul trei. Au fost 10 țări participante. Consilierul Tehnic T Kase, consideră că nivelul concurențelor a crescut, însă arbitrii nu au făcut prea multe progrese. Președintele Delcourt răspunde că s-au desfășurat doar două cursuri de arbitru, baza este bună dar ținând doar un curs internațional de arbitru în fiecare an nu se poate unifica baza de arbitraj, experiența nu se poate dobândi doar prin Federațiile Naționale. Călătoriile și mesele arbitrilor sunt criticate.

M. Palmer răspunde că doar câteva țări au informat asupra numărului de participanți și, în consecință, este dificil să îi satisfaci dacă țările nu raportează despre nevoile care trebuie satisfăcute în timpul Campionatelor. Congresul decide ca activitatea să se desfășoare la Sediul UEK și orice membru DC va avea acces permanent la dosare. M. Aarts (BEL) comentează că Comitetul Tehnic se întrunește doar o dată și jumătate de zi și constată că nu este suficient, solicită o întâlnire de două zile. M. Basile spune că urmează să studieze această posibilitate. Se hotărăște ca țara organizatoare să nu fie responsabilă pentru competiția în sine, ci Comitetul director. Un raport este transmis pe cursul de arbitri din Split (TU).

Următorii solicitanți au fost numiți arbitri internaționali: MM. Berdekens (BEL), Boutros (FRA), Vichet (FRA), B. Donn (GB), S. Arncil (GB), Pio Gaddi (ITA), Jorga (TU). Ont ete nommes arbitres Internationaux stagiaires: MM. Faurier, (NED), Ham (NED), Collyn (BEL), Dehacs (BEL), Szkodzinski (FRA), Delcourt (FRA), Jenkins (GB), Grosso (ITA), Notari (ITA), Broggi (ITA), Zarko (TU), Berislaw (TU), Topic (TU), Jorga W (TU). M. Somers, asistent trezorer, a fost reales în unanimitate. Belgia își prezintă candidatura pentru a găzdui cursul de arbitri de Paște în 1970, la Ostende. Congresul îl aprobă.

Sunt acceptate cu siguranță patru țări noi: Spania, Irlanda, Suedia și Luxemburg. V Campionatele Europene s-au desfășurat la Hamburg (Germania) în mai 1970. Anul acesta este deosebit de important pentru Karate, deoarece sunt stabilite statutele WKF și au loc primele Campionate Mondiale. Așa cum s-a intenționat, cursul de arbitri are loc la Ostende, iar pe 30 mai 1970 are loc la Hamburg al VIII-lea Congres EKF. În primul rând, Congresul ratifică deciziile luate de Comitetul Director în ședința sa din 7 martie la Florența (ITA). Rezultatele Campionatelor Europene sunt: ratificare Individual, Valera a învins Gruss (Fra). Câștigătorii medaliilor de bronz: Baroux (FRA) și Higgins (GB). Categoria echipelor: Germania de Vest a învins Franța; Marea Britanie și Iugoslavia împart medalia de bronz.

Domnul Both (Ned) propune să se stabilească un sistem de repechare. Această problemă este supusă la vot. Sunt 5 voturi pentru, 3 voturi împotriva și 2 abțineri. În consecință, se decide ca sistemul de repechaj să fie utilizat în următoarele Campionate. Se naște o discuție în jurul arbitrajului, prea mult accidentat, domnul Franco de Arabia (Esp.) propune să se stabilească o dată, înainte de competiții, pentru o întâlnire tehnică o dată pe an. I se răspunde că este deja ținut și cu domnul Basile președinte. M. Messer's (Suedia) cere stabilirea unei date din acel moment. Dl. Hardwood (GB) nu este de acord cu sistemul de remiză, el sugerează să aibă luptători de aceeași naționalitate în același grup. Congresul are un cu totul alt punct de vedere.

Iugoslavia își prezintă candidatura pentru a găzdui cele VI Campionate Mondiale din 28 până în 30 mai 1970 la Belgrad. Congresul le dă aprobarea. Au loc alegeri și domnul Delcourt este reales Președinte. Pentru funcția de vicepreședinte, există trei runde de vot care arată aceleași rezultate: 5 voturi pentru Brandt (GER) și 5 voturi pentru Ambele (NED). Potrivit statutelor, Președintelui i se cere votul pentru a sparge egalitatea. Pe baza experienței și muncii sale, domnul Delcourt votează pentru Brandt, care este ales. Domnul Joys (FRA) este ales pentru Secretariatul General. Domnul Franco de Arabia (ESP), propune ca candidaturile să fie depuse cu o lună înainte de Congres și transmise de către federația națională corespunzătoare.

Congresul îl aprobă. Candidatura Israelului este acceptată cu 9 voturi pentru ea și o abținere (Iugoslavia). Cursul de arbitru va avea loc la Ajaccio (Corse) în perioada 6-12 aprilie 1971. M. Jorga (VOUS) cere ca categoriile de greutate să fie stabilite. Are loc un prim tur de vot: 7 voturi pentru, 3 voturi împotriva. Această problemă va fi studiată de Comitetul Tehnic și transmisă ulterior următorului Congres.

Domnul Delcourt afirmă că Karate-ul trebuie organizat la nivel mondial. Pentru a face acest lucru posibil, el creează Uniunea Internațională de Karate și anunță că Parisul este candidat pentru a găzdui primul Campionat Mondial în 14 noiembrie 1970. Un curs de arbitru este planificat pentru 13 noiembrie. Congresul își dă aprobarea și ședința este închisă. De acum înainte, evenimentele se vor întâmpla în grabă în 1970. Domnul Ryoichi Sasakawa, Președintele Federației Japoneze, călătorește la Paris pentru a-l întâlni din nou pe domnul Delcourt și își afirmă interesul de a participa la

construcția de Karate la nivel mondial, dar este nu este posibil, din motive de prestigiu, să devină parte dintr-o organizație mondială deja existentă, el își propune anularea UIK și înființarea unei noi organizații începând cu Japonia și UEK. În cele din urmă, se ajunge la un acord istoric și este semnat între cei doi lideri la 16 iunie 1970 la Paris, care prevede că „din acel moment FAJKO și EKF vor lucra împreună pentru dezvoltarea Karate-ului în întreaga lume”. Noua organizație se numește WUKO.

Domnul Sasakawa propune ca domnul Delcourt să fie președinte și el va fi președinte de onoare. Domnul Delcourt nu este de acord cu asta, crede că din motive de prestigiu Președinția trebuie să treacă la domnul Sasakawa, acesta va acționa ca președinte, iar mai târziu Congresul va decide asupra Președinției conform statutelor. Acest acord istoric a fost foarte important pentru organizațiile sau cluburile mici, care nu erau afiliate la UEK. Domnul Sasakawa se întoarce la Paris în 9 august 1970, însoțit de MM. Eriguchi, Nakayama și Kagawa și organizează o Conferință Internațională de Karate la Hotelul Intercontinental, unde au fost invitate toate organizațiile europene sau din orice altă parte a lumii. Ambasada Japoniei este reprezentată de domnul Hatori.

După ce a ascultat toate punctele de vedere diferite, domnul Sasakawa încearcă să-i pună pe toți de acord și la sfârșitul întâlnirii informează că acordurile semnate cu domnul Delcourt sunt definitive. Primele Campionate Mondiale vor fi găzduite de Tokyo în 10 octombrie 1970, unde va avea loc primul Congres WUKO.